

Обаждаше се менъ, пицеше: кой е тамъ?
 А славей, нѣженъ синъ на Музитѣ и Майя
 Послѣдний си куплетъ допѣваше...

Не знаѣ

Какъ тѣй, отдѣ, кои — изъ ближния шумахъ
 Исхвъркнахъ съсъ викъ дѣвойченца роякъ —
 Засмѣни, гиздави, напѣти пещеруди —
 И на едно дръвче хвърлихъ се, кат' луди.
 (То тръносливка бѣ, нависнала отъ плодъ,
 Величественна цѣль на тѣхния походъ).
 О щурмъ, юрюшъ! Бержтъ, нападатъ, брулатъ бласно
 Незрѣли плодове и кисели ужасно —
 Съ омбрелки и съ рацѣ: и шумлатъ, и ловжтъ;
 И тръносливкитѣ надъ тѣхъ, кат' градъ валжтъ.
 Дръвчето пшка злѣ, клоноветѣ се чупатъ;
 Пб-малкитѣ безъ страхъ катератъ се по труштъ
 Потъватъ въ шумата. — Ужасниятъ грабежъ
 Кици и всѣки мигъ той става пб-горещъ...
 Отъ гласове и шумъ дръвчето заехтява,
 Цѣль облакъ отъ врабци, кат' че тамъ зацвѣртява:
 — Тозъ клонъ брули, мари! — Качи се, Кино, тамъ!
 — Що грабишъ кичора? — Ралу, не те е срамъ!
 — Я тріскайте, мари, — Берете! — Уха! Буря!
 — Охъ, мале, джебътъ пълнъ, и нѣма дѣ да туря!
 И бѣдното дръвче пращи и скърца съ плачъ
 И позивъ праща глухъ къмъ полския назачъ.
 И, кат' че градъ го би, посла земата съ шумъ,
 Съсъ чѣкори и плодъ, и като болно клюма.
 А малкиятъ отрядъ съ великъ трофей богатъ,
 Съ побѣдоносенъ смѣхъ побѣгна пакъ назадъ,
 Прѣзъ пубржкитѣ тамъ, подъ сѣвчеститѣ дѣби,
 Съ бузи румени, съ искоминѣли жѣби.

Дѣца, завиждамъ ви! Завиждамъ отъ сърдце
 На ваший крѣшенъ смѣхъ и весело лице,